

λέγονται λυσιτελῶς τοῖς τέκνοις, καθήκον ἔχει αὐτὴ ἡ σχολὴ νὰ κανονίσῃ οὐχί ἐπιπολαίως, ἀλλὰ συστηματικῶς καὶ θεμελιωδῶς τὴν γυμναστικὴν παιδίαν, ὡς συντελοῦσαν εἰς ἀνάπτυξιν σώματος καὶ πνεύματος, καρδίας καὶ ψυχῆς τῆς νεολαίας, συναυξάνουσιν δὲ τὰς ἠθικὰς δυνάμεις καὶ τὴν εὐστάθειαν τοῦ τε ἀνθρωπίνου καὶ τοῦ πολιτικοῦ χαρακτῆρος.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἄφου ἐπὶ τὰ στήθη τῆς μητρὸς
Τὸ γαλακτώδες μέλι πίη,
Ὁ ὕπνος εἶτα, μέριμνα πατρὸς,
Τὰ ὄμματα τοῦ βρέφους κλείει.

Ἄλλὰ ἰδέ· τὰ χεῖλη τ' ἀθηρὰ
Ἀκόμη βυθμικῶς συστέλλει,
Ὡσάν βοφῶσιν ἔτι ἐν χαρᾷ
Τὸ γαλακτώδες μέλι.

Ὅστω ἐντός μας γάλα γλυκερὸν
Κι' ἡ μάγος εὐτυχία χύνει,
Περᾶ, καὶ ὡς ἐν ὕπνῳ εἰς παρὸν
Κενὸν ἢ ὑπαρξίς μας σβύνει.

Ἄλλὰ ἡ μνήμη τότε γρηγορεῖ
Τοῦ παρελθόντος, — κι' ἡ καρδία
Σκιρτᾷ, ὡσάν ἀκόμη τὴν πληροῖ
Ἢ μάγος εὐτυχία.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Μίμης, παίζων μὲ τὰ ὄμματα ἄλλια τοῦ πάππου του, ἀφῆρσε τὰ ὑαλῖα αὐτῶν. Ὁ πάππος, θέλων νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐφημερίδα του, θέτει αὐτὰ ἐπὶ τῆς βινός του, ἀλλὰ παρατηρῶν ὅτι δὲν ἔβλεπε, φωνάζει ἐντρομέως:

— Δυστυχία μου, ἔχασα ἐντελῶς τὴν ὄρασιν!

Σκεφθεὶς ὁμῶς ὅτι πιθανὸν νὰ ἔχουν σκονισθῇ, καὶ ἐκ τούτου νὰ ἐμποδίζεται ἡ ὄρασις, ἀφαιρεῖ αὐτὰ διὰ νὰ τὰ ξεσκονίσῃ. Ἀλλὰ μὴ αἰσθανόμενος καθόλου τὰ ὑαλῖα, ἀνακράζει ἔτι μᾶλλον τεταραγμένος:

— ὦ! συμφορά μου! τώρα ἔχασα καὶ τὴν ἀφῆν!

*

*

Ὁμίλει ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὁ κ. Ρ**.

Ἄφου ἐτελείωσεν, ἐνόμισε τεχνικὸν νὰ κλείσῃ τὴν ἀγόρευσίν του διὰ τοῦ ἐπομένου ἐπιλόγου:

— Νομίζω, Κύριοι, ὅτι καλῶς ἐξετύλιξα ἐνώπιόν σας τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν μου.

— Ἀληθῶς, ἀπαντᾷ ὁ βουλευτὴς Μ*, ἡκούσαμεν τὸν βόμβον τῆς ἐκτυλιξεως, ἀλλὰ νῆμα δὲν εἶδομεν καθόλου.

*

*

Ὁ Σ** εἶνε ὄλωρ ὀργῇ κατὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου τῆς οἰκίας, ἐν ἧ κατῴκει, διότι ἐξήτησε νὰ τὸν ἐξώσῃ διὰ τῆς ἀστυνομίας.

— Μὰ γιατί τόσο θυμὸς; λέγει ὁ ἰδιοκτῆτης· ἐγὼ τὸ ἔκαμα, φίλε μου, γιὰ νὰ σὲ ὑποχρῶσω...

— Νὰ μὲ ὑποχρῶσῃς; ὠραία ὑποχρῶσις!

— Βέβαια· νὰ σὲ ὑποχρῶσω νὰ πληρώσῃς.

*

*

Ἐν σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ Α' θέσεως κάθηνται κύριος καὶ κυρία ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους. Ὁ κύριος ἐξάγει σιγάρον καὶ ἐρωτᾷ ἂν τὸ κάπνισμα τῇ εἶνε δυσάρεστον. Ἡ κυρία ἀποκρίνεται ὅτι δὲν γνωρίζει, διότι οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐκάπνισε ἐνώπιόν της. Ἐὰν ὁ κύριος εἶνε Ἄγγλος θέτει τὸ σιγάρον πάλιν εἰς τὴν θήκην καὶ κάθηται ἡσώχως εἰς τὴν γωνίαν μουρμουρίζων ἐνδομύχως. Ὁ Γάλλος θέτει καὶ αὐτὸς τὸ σιγάρον εἰς τὴν θήκην, ἀλλ' ἄρχεται εὐθὺς μετὰ τῆς κυρίας περιποιητικὸν διάλογον. Ὁ Ἕλλην ἀνάπτει αὐτὸ μεθ' ὅλης τῆς ἀταραξίας λέγων: «Τότε, κυρία μου, πρέπει νὰ δοκιμᾶσωμεν».

*

*

Ἐλαφροτυκὴ περίστασις:

— Κατηγοροῦμενος, ὁμολογεῖς ὅτι ἐκακοποίησας τὴν Μυρίαν... συλλαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καὶ ξεροζώσας ὅλας αὐτῆς τὰς τρίχας;

Κατηγοροῦμενος. Μάλιστα, κύριε δικαστά, ἀλλὰ τὰ μαλλιά της ἦταν ψεύτικα.

*

*

Ἀστυνόμος πρὸς κλητῆρα. — Ἐπειδὴ πλέον ἡ φυλακὴ εἶνε γεμάτη, φυλάκισέ τον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φύλακος.

Κλέπτῃς. — Παρακαλῶ, κύρ ἀστυνόμε, ἡ καλοσύνη σας εἶνε μεγάλη, ἀλλ' ἂν δὲν ἔχετε τόπο... ξανάρχομαι ἄλλη φορὰ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς στάχους: κενοὶ μὲν ὄντες αἴρουν ἐψηλὰ τὴν κεφαλὴν, μεστοὶ δὲ ταπεινοῦσιν αὐτήν.

Ὁ λέγων ἐν ψεύδῳ δὲν σκέπτεται οἶον φοβερὸν ἔργον ἀναλαυθάνει: ὅτι θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἐπινοήσῃ εἰκοσιν ἄλλα ψεύδη ἵνα ὑποστηρίξῃ τὸ πρῶτον.

Ἡ φιλαυτία εἶνε τὸ λεπτότατον ἄμα καὶ ἰσχυρότατον τῶν αἰσθημάτων ἡμῶν· τὸ παραμι-